

POSTANOWIENIE

21 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 21 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. D.
przeciwko M. J., Z. J., J. S. i M. S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. J., Z. J. i M. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 7 października 2020 r., I ACa 746/19,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądza od pozwanych M.J., Z.J. i M.S. solidarnie na rzecz powoda P. D. 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wywiedzionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7 października 2020 r. pozwani: M. J., Z. J. i M. S. wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżących w sprawie występują następujące istotne zagadnienia prawne:

1) Czy wykładnia art. 363 k.c. w zakresie pojęcia „przywrócenie stanu poprzedniego” i „zapłata odpowiedniej sumy pieniężnej” w przypadku naprawienia szkody powstałej w budynku może być tożsama z wykładnią w przypadku naprawienia szkody powstałej w samochodzie, wobec ogromnej różnicy specyfiki tych dwóch rzeczy - a jeśli wykładni odpowiedniej do szkody w samochodzie stosować nie wolno - to w jaki sposób należy stosować w przypadku szkody w budynku te dwa pojęcia z art 363 k.c., aby suma pieniężna zasądzona w celu zrekompensowania konieczności przywrócenia stanu poprzedniego tytułem odszkodowania stanowiła tylko o odpowiedniej kompensacji, a nie bezpodstawnym wzbogaceniu z uwagi na okres żywotności budynku - który wobec tego należy każdorazowo ustalać?

2) Czy przy ustalaniu wysokości odszkodowania pozwalającego na przywrócenie budynku do stanu poprzedniego, należy ustalić i uwzględnić stan techniczny budynku sprzed szkody, w szczególności - czy i jakie budynek przed szkodą zawierał wady - w tym m.in. te wywołane jego zaawansowanym wiekiem i złą gospodarką remontową i czy i w jaki sposób powinno to spowodować zmniejszenie wysokości odszkodowania w postaci kosztów prac budowlanych i modernizacyjnych - skoro prace przy usuwaniu szkód muszą doprowadzić także do usunięcia wcześniejszych od szkody - niezawinionych poprzez pozwanych - wad budynku?

3) Czy w przypadku budynku, który przed powstaniem szkody miał już wady, nie zachodzi bezpodstawne wzbogacenie poszkodowanego przy wypłacie odszkodowania w wysokości służącej do usunięcia wszystkich szkód, a to w której nie zostaje uwzględniony stan budynku przed szkodą, a jedynie ogólne koszty aktualnie potrzebnych robót budowlanych służących do doprowadzenia budynku do stanu obiektywnie właściwego przez co wysokość odszkodowania powoduje wzrost wartości budynku jako całości w stosunku do jego wartości sprzed szkody?

4) Czy w przypadku ustalenia szkód budowlanych można pominąć wskazanie stopnia przyczynienia się każdego z kilku pozwanych projektantów

różnego zakresu i wykonawcy, z których każdy odpowiedzialny był tylko w zakresie swoich uprawnień - dla każdego innych oraz wykonawcy robót budowlanych, który dopuścił się także innych naruszeń w zakresie sztuki budowlanej niezwiązanych z projektem?

5) Czy w przypadku ustalenia szkód budowlanych można pominąć wskazanie stopnia wcześniejszego przyczynienia się poszkodowanego właściciela budynku polegającego na zaniedbaniach gospodarki remontowej naruszających jego obowiązki wynikające z prawa budowlanego?

Chociaż uzasadnienie wniosku pozwanych o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera precyzyjnych sformułowań w tym zakresie, można przyjąć, że wskazują oni na art. 363 k.c., 441 § 1 i 2 k.c. oraz art. 369 k.c. jako przepisy, co do których zachodzi potrzeba wykładni ponieważ budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie.

Zdaniem skarżących ich skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, co – jak zaznaczyli - zostanie wykazane w dalszej części uzasadnienia.

Powód P. D. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia (środek prawny), nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej (zob. np. postanowienia SN: z 22 marca 2007 r., III CZ 16/07; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 7 lipca 2022 r., I CSK 2151/22; z 28 września 2023 r. I CSK 6680/22, i z 12 stycznia 2024 r., I CSK 2817/23).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. „przedsądu”, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie wystąpienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione (zob. np. postanowienie SN z 17 czerwca 2021 r., IV CSK 1/21).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając powyższe na względzie podkreślić należy, że cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez prawidłowe powołanie i wyczerpujące uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

W tym kontekście podnieść trzeba, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębnie konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach wniesionego środka prawnego argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (zob. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14 oraz z 11 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22).

Biorąc pod uwagę ujęcie wniosku skarżących o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnieść należy, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że jeżeli jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 w zw. art. 398⁹ § 1 k.p.c.) wskazuje się istotne zagadnienie prawne, a więc zagadnienie poważne,

wymagające pogłębionej analizy prawnej i wcześniej nierozstrzygane, to skarga taka nie może być jednocześnie oczywiście uzasadniona, a więc uzasadniona *prima facie*, bez podejmowania jakichkolwiek szczegółowych analiz i dociekań. To samo dotyczy zbiegu przesłanek w postaci oczywistej zasadności skargi oraz potrzeby wykładni przepisów prawa (zob. orzeczenia SN: z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19 oraz z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17). W konsekwencji konstrukcja wniosku pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być uznana za prawidłową.

Dodatkowo niezbędne jest zwrócenie uwagi, że sformułowanie uzasadnienia przedmiotowego wniosku wspólnego dla przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wskazuje, że pozwani traktują je zamiennie – co nie jest uprawnione (zob. postanowienia SN: z 28 marca 2023 r., I CSK 4659/22, i z 13 lipca 2023 r., I CSK 4954/22).

Wskazane przesłanki mają bowiem odmienny charakter, szczególnie w sytuacji, gdy istnienie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zostało uzasadnione rozbieżnościami w orzecznictwie. Nie można zatem budować w oparciu o rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego istotnego zagadnienia prawnego, które charakteryzuje się tym, że jest nowe, jeszcze nierozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Ponadto każda z tych przesłanek wymaga innej metody uzasadnienia (zob. postanowienia SN: z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15; z 15 grudnia 2016 r., I CSK 315/16; z 21 maja 2020 r., I CSK 784/19, i z 6 lipca 2022 r., I CSK 3203/22).

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie dotychczas nierozstrzygnięte w orzecznictwie, a zatem takie, które cechuje się przymiotem nowości i którego wyjaśnienie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. np. postanowienia SN: z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1285/22; z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 4950/22; z 20 grudnia 2023 r., I CSK 4003/23). Powołanie się na przyczynę kasacyjną wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Zagadnienie prawne powinno przy tym zostać oparte na konkretnych, powołanych we wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania przepisach prawa, które jednocześnie pozostają w związku z podstawami wniesionego środka prawnego. Zagadnienie takie musi zostać ujęte w sposób abstrakcyjny - tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest także powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen przedstawionego problemu i zaprezentowanie możliwych kierunków interpretacyjnych (zob. np. postanowienia SN: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13; z 16 grudnia 2021 r., V CSK 289/21; z 23 grudnia 2022 r., I CSK 3245/22; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1253/23; z 4 września 2023 r., I CSK 1862/23; z 31 stycznia 2024 r., I CSK 2718/23).

Ponadto zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny dający się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienia SN: z 13 stycznia 2023 r., I CSK 1826/22, i z 26 maja 2023 r., I CSK 4904/22) oraz nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN: z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, i z 15 kwietnia 2021 r., I CSK 720/20).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono także stanowisko, że występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane pytaniom prawnym kierowanym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., a zatem wiązać się z poważnymi wątpliwościami, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia SN: z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06; z 15 listopada 2023 r., I CSK 1951/23).

Analiza zaprezentowanych w skardze kasacyjnej problemów nie pozwala na przyjęcie, że podnoszone kwestia stanowią istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarga pozwanych nie zawiera bowiem wystarczającej argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tych kwestii

nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Argumentacja skarżących odnosi się w dużej mierze do okoliczności faktycznych sprawy i koncentruje się na opisie nieruchomości powoda ze wskazaniem na jej wiek, stan techniczny oraz zaniedbania w konserwacji przedmiotowego budynku. Prezentuje zatem okoliczności, które nie mogą być podstawą oceny, czy w sprawie wystąpiła przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie można pomijać także, że część z przedstawionych zagadnień prawnych nie ma charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje ich szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym. Oznacza to, że mają one charakter kazuistyczny – co jak zostało wyjaśnione jest niedopuszczalne, a ich znaczenie nie wykracza poza rozpoznawaną sprawę. W istocie skarżący nie dążą zatem do rozstrzygnięcia uniwersalnych problemów prawnych, ale weryfikacji trafności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecnictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 13 października 2023, I CSK 2890/23; z 30 listopada 2023 r., I CSK 5560/22, i z 21 grudnia 2023 r., I CSK 3439/23). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienia SN: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 9 listopada 2023 r., I CSK 6588/22).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 września 2023 r., I CSK 5136/22, potrzeba, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie

wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo prezentują rozbieżne stanowiska. W konsekwencji przyjąć należy, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, podobnie jak nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy co do podnoszonych kwestii wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę przyjętego stanowiska (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14; z 30 listopada 2023 r., I CSK 6472/22).

Ponadto przesłanka kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ma za przedmiot analizę konkretnych przepisów i do tego się ogranicza, a więc nie polega na jednoczesnej wykładni kilku przepisów i poszukiwaniu na tej podstawie określonej normy prawnej, która mogła albo nie mogła zostać zastosowana w zindywidualizowanej sprawie objętej skargą kasacyjną (zob. postanowienie SN z 13 stycznia 2022 r., I CSK 1467/22).

Nieodzowne jest również, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia SN: z 25 października 2023 r., I CSK 2926/23).

Wywody skarżących nie czynią zadość wskazanym wymaganiom. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołują jedno - przypadkowo wybrane, orzeczenie Sądu Najwyższego (postanowienie z 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013, nr 3, poz. 37) pomijając tym samym bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące przywołanych przepisów kodeksu cywilnego. Ponadto, jak zostało to już wyjaśnione, ujęcie uzasadnienia przedmiotowego wniosku nie może być uznane za prawidłowe.

Orzecznictwo dotyczące naprawienia szkody w pojeździe samochodowym niewątpliwie ma swoją specyfikę i nie może być w całej rozciągłości odnoszone do problematyki naprawienia szkody poniesionej na skutek uszkodzenia czynem niedozwolonym budynku, choćby z tego powodu, że w odniesieniu do budynku regułą jest, że wykorzystanie używanych materiałów budowlanych nie wchodzi w rachubę. Nie oznacza to, że dokonywana przez sądy w sprawach o naprawienie

szkody na skutek uszkodzenia pojazdu mechanicznego wykładnia art 363 k.c. nie może mieć w jakimkolwiek zakresie uniwersalnego charakteru. Twierdzenie skargi, według której naprawienie szkody poniesionej na skutek uszkodzenia używanej rzeczy przy użyciu nowych materiałów prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego nie wynika przy tym z ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Na stanowisku tym tymczasem opierają się pierwsze trzy formułowane przez pozwanych zagadnienia prawne. Pozostałe zagadnienia sformułowane zostały natomiast w opozycji do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, którym Sąd Najwyższy był związany, co dotyczy skazania pozwanych prawomocnym wyrokiem karnym oraz wskazywania przez pozwanych, że powód przyczynił się do powstania szkody.

Takie ujęcie uzasadnienia przedmiotowego wniosku pozwala przyjąć, że skarżący zmierzają w istocie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych.

Zawarty natomiast w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związane Sąd Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącą na wadliwość postanowienia sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, podzielanym przez doktrynę, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka będzie miała miejsce tylko wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły zarzucane uchybienia, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście

uzasadniają zasadność wniesionego środka prawnego. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec od razu - bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia wnikliwych badań lub dociekań. Innymi słowy, podnoszone uchybienia muszą mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka - już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. m.in. postanowienia SN: z 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06; z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09; z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; z 28 stycznia 2022 r., I CSK 584/22; z 7 czerwca 2023 r., I CSK 742/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1673/23).

Podkreślenia wymaga, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. obejmuje jedynie uchybienia przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, które polegają w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa stanowiskiem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z wystąpieniem przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie decyduje *per se* nawet oczywiście naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. np. postanowienia SN: z 17 sierpnia 2023 r., I CSK 5710/22; z 3 października 2023 r., I CSK 2787/23; z 1 grudnia 2023 r., I CSK 5300/22).

Nie budzi również wątpliwości, że okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący winien wykazać we wniosku bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego „przedsądu” (zob. np. postanowienia SN: z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22; z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, i z 10 sierpnia 2023 r., I CSK 5584/22).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani nie wyjaśnili, dlaczego ich skarga jest oczywiście uzasadniona, ani nie

wskazali na przepisy, których naruszenie przez Sąd odwoławczy doprowadziło do wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Bez znaczenia są przy tym, mające świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, okoliczności wskazane przez pozwanych w uzasadnieniu podstaw wniesionego środka prawnego. Jak zostało to już podniesione nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi kasacyjnej argumentów na uzasadnienie przyjęcia jej do rozpoznania.

Oznacza to, że skarżący nie przedstawili przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozważę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1964).

[SOP]

[ał]